

Џефри Најс један је од синонима за процес против Слободана Милошевића. После смрти главног актера најважнијег поступка, тужилац Најс поново је адвокат Најс. После повратка на Темпл, четврт Лондона у којој је концентрисан правнички крем Британије, прошле године постао је сер Џефри Најс, а титулу, која је у Британији највише државно одликовање и није наследна, стекао је управо за заслуге у гоњењу оптужених за ратне злочине у Хагу. Повод, мада не и разлог, за разговор за НИН је недавно објављена књига Карле дел Понте “Лов: ја и ратни злочинци”. Да ли је та књига, као и она Флоранс Артман, валидно сведочење о раду Трибунала или текст који му може нанети додатну штету?

- Свака од тих књига у стању је да нанесе извесну краткорочну штету. Надам се да ће људи без обзира на то увидети суштинску вредност Трибунала.

Има ли сам Трибунал механизам заштите од таквих публикација?

- Чини ми се да Трибунал није склон ни да то покуша. Када је Артманова објавила књигу, ја сам се писмено обратио генералном секретару УН, јер је то фронталан напад на интегритет Трибунала, а и клеветала је мене лично наводима да сам агент МИБ који се борио да Милошевић буде ослобођен. Канцеларија генералног секретара није ме ни удостојила одговора. Било је јасно да сам суд ама баш ништа не предузима да исправи иједан навод Артманове. Она је објавила име земље која је доставила Трибуналу један од најзначајнијих доказа у случају против Милошевића и тиме прекршила јако важно – правило 70 – по којем идентитет земље, која је доставила информације, мора бити заштићен. Трибуналу је тако причињена велика штета, јер је тим пољуљано поверење држава, пријатељски расположених, које су редовно достављале важне материјале. Бојим се да су и генерални секретар и суд у Хагу заузели исти став поводом књиге Карле дел Понте. Препуштају Швајцарској да заузда Дел Понтеову, уз образложење да наводи у књизи нису примерени особи која тренутно обавља посао швајцарског амбасадора. Суд и генерални секретар су немоћни, јер те особе више нису службеници УН. Могли би да настоје да спрече објављивање књига, али би то ишло тешко, а лако је заговарати и став да би новац УН могао да буде и корисније утрошен. Међутим, кад су у питању очигледне клевете, као у мом случају или у случају Педија Ешдауна, генерални секретар би требало да се огласи. Чини се да неће. Зато сам и спреман да јавно исправим неке ствари, јер рећи за некога да је дигао руке од неког случаја, најгоре је што се о адвокату може рећи.

Колику штету наводи из тих књига могу да нанесу раду новог главног тужиоца?

- То треба њега да питате, али мора да му је тешко да води канцеларију у сенци веома екстравагантних тврдњи. О њему не знам ништа, али ако је озбиљан правник, који покушава да канцеларијом руководи на професионалан начин, објављивање тих књига сигурно томе неће ићи наруку.

Да ли сте прочитали иједну?

- Читао сам само делове објављене у медијима.

И шта је најспорније?

- Када је реч о књизи Артманове, пошто је њен наводни извор – Азем Власи – апсурдну тврдњу да сам агент М16 јавно оповргао, дакле када се показало да је тврдња неистинита, није била увиђавна да је повуче. Када је реч о књизи Дел Понтеове, људе је највише узбудио тзв. скандал око трговине органима. Никада нисам чуо о томе. Нисам ни у положају да понудим коментар, осим оног који је, чини ми се, очигледан: поставити питање да ли је Тирана имала болнице у којима су такви захвати могли да буду изведени? Уклањање органа из нечијег тела подразумева исти ниво стручности који је потребан за трансплантацију. Други коментар јесте да ратови често изнедре овако екстремне гласине. Зато човек мора да буде опрезан када их обелодањује. Сличне гласине су, с времена на време, ширене и за време рата у Хрватској и Босни.

У тим књигама било је и навода да су британска, француска и америчка обавештајна служба ометале трагање за Караџићем и Младићем?

- Немам сазнања ни о једном конкретном случају. Моја знања и промишљања се не разликују од било кога ко прати новине. Свакако је чудно да ниједан није ухваћен. Када је реч о општијем питању да ли је Међународни суд за ратне злочине на подручју бивше Југославије, или неки суд попут њега, подложен политичким притисцима, одговор је позитиван. То се показало неизбежним. Зашто неизбежно? Зато што такве судове стварају политичари и то у име краткорочних и можда легитимних политичких циљева. Они се стварају да би се оснажиле мировне мисије, поспешило процес помирења итд. Понекад се чини да се ти судови оснивају као компензација за политичке неуспехе међународне политике и дипломатије да постигну трајни мир. Међутим, створени на такав начин, они бивају препуштени сами себи и раде без надзора. Треба их разликовати од националних судова, који су у развијеним демократијама под надзором владе, парламента и медија. Ако погледате било који национални правосудни систем, надзор омогућује задовољавајуће резултате, а ако дође до корупције, она бива откривена. Све то не важи за међународне судове. Дакле, политичари, који стварају судове у политичке сврхе, доживљавају их као организације на које могу да у одређеној мери утичу. Тако нешто сам свакако искусио.

На пример?

- Већ сам јавно износио пример око Сребренице. Настојао сам да дођем до садржаја прислушкиваних разговора Милошевића и Младића. Не могу са сигурношћу да тврдим да

такав материјал постоји, али било је назнака у медијима. У једном извештају у Холандији недвосмислено је речено да је Ал Гор на једном састанку читао изводе разговора Младића и Милошевића из времена сребреничких догађаја. Знали смо, на основу другог документа, о којем не могу јавно да говорим, и то несумњиво, да је у време Сребренице и Жепе Милошевић био у телефонском или радио контакту са Младићем. Дужност ми је била да покушам да пронађем тај материјал. Да не улазим у детаље, на крају сам позвао државу за коју сам имао јаке разлоге да верујем да поседује материјал. Чак сам успео да убедим и судије да одрже претрес на основу правила 54 бис Трибунала и чују представника те земље. Међутим, правни заступници те земље су у том тренутку већ били у Хагу и то веома љути на мене. Пред сам претрес, једна особа ушла је у канцеларију Карле дел Понте и наложила да обустави поступак и он је и обустављен. Значи тај материјал – ако постоји – остаће недоступан и Трибуналу и јавности из разлога који нису правне природе. Карла дел Понте је прихватила политичке притиске из мени непознатих разлога, што значи да је сама била део те политичке приче против које се сада и она и Артманова изјашњавају у својим књигама.

Интересантно је да користите глагол наложити...

- Нисам био присутан. Речено ми је да је она под притиском обуставила претрес.

Помињете наређења, политичке притиске. У неколико наврата сам разговарала са једним од тужилаца у Нирнбершком процесу. Сваки пут је био запрепашћен чињеницом да, за разлику од Нирнберга, где се судило нацистима највишег ранга, док су ситније рибе препуштане националним судовима, трибунал у Хагу није имао никакав критеријум приликом подизања оптужница.

- Мислим да сте скренули пажњу на један од најзанимљивијих и најфундаменталнијих проблема Трибунала. Морам да у неку руку браним Карлу дел Понте јер је она наследила политику подизања оптужница од претходника, политику која је била хаотична. Трибунал вероватно није ни успостављен да би успео, већ да би пропао, барем тако неки кажу. Неки аналитичари виде Трибунал као неку смесу која је требало да закрпи све неуспехе УН и међународне дипломатије у Босни. Мислим да у данима стварања Трибунала нико није ни очекивао да ће се челни људи наћи на оптуженичкој клупи. О томе су јавно расправљали први председник суда Касезе и први главни тужилац Голдстон. Голдстон је сматрао да оптужнице треба подизати од дна ка врху, а Касезе супротно. Из практичних разлога Голдстонов став је превладао и подигнута је оптужница против Душка Тадића. Треба бити праведан према Голдстону и рећи да је владала таква клима. Није било ни полицијских стручњака који би знали како да воде истрагу против водећих политичара у страним државама. Нико није имао приступ важним документима, јер је њихово прикупљање тек почело. Луиз Арбур је наставила да подиже оптужнице против сваког за кога је имала доказе и до кога је могла да дође. Тако се у жижи нашао и случај Ахмића и процес против Дарја Кордића када сам се ја укључио у рад Трибунала. Можда је такве, мада ужасне догађаје, требало препустити локалном судству. Међутим, таква политика настављена је и почела су суђења за Кератерм и Омарску, да би одједном крајем лета 1999. – за време НАТО интервенције – Луиз Арбур подигла оптужницу против Милошевића за Косово.

Да ли је и то учињено под политичким притиском?

- Сасвим супротно, барем према ономе што сам чуо, та оптужница је била плод њеног опирања политичким притисцима, по свој прилици америчким. Она се истински заложила за независност рада суда. Ако ранг оптужених посматрамо као пирамиду или тарту, у том тренутку она се састојала од шлага на врху и неколико парчића при дну и у средини. У то време није било оптужница против икога важнијег од Блашкића или Кордића. Када је Луиз Арбур отишла пре истека мандата, што је штета, није била у позицији да води процес против Милошевића до краја, Карла дел Понте је наследила ту чудну тарту. Наставила је да гони водеће људе, што је захтевао и сам Савет безбедности УН. Морала је да настави и поступке против оних нижег ранга, што је допринело утиску о општој збрци. Чак и када је против Милошевића подигнута оптужница, никакав критеријум није успостављен. Било је много руководећих људи из њему блиског круга, чија су имена очекивана на оптужницама, а то се није догодило.

Зашто?

- Не знам, али довољно је сетити се начелника Генералшатаба пре Перишића. Исто се односи и на остале председнике и политичаре који су обављали функције сличног значаја током десетогодишњег периода и који су носили бреме одговорности рада владе, на сличан начин као и Милошевић, уколико је заиста такву одговорност имао. Понекад је тешко разумети ко је и зашто био оптужен, а ко не. Занимљиво је да су, по свој прилици, још у Голдстоново време, а свакако у време Луиз Арбур, оптужнице даване на увид колегама у оквиру канцеларије и о њима се водила расправа. Некада то није било сасвим практично, јер је одузимало доста времена. Међутим, у време Карле дел Понте то се није догађало. Таква пракса је у корену проблематичности процеса против Рамуша Харадинаја, јер када је сачињавана та оптужница три висококвалификована правника одбила су да подигну оптужницу, тврдећи да не располажу са довољно доказа. Један је Дел Понтеовој написао опширан меморандум. Дел Понтеова је наредила послушним адвокатима да подигну оптужницу. Он је сада ослобођен. Иако сам био заокупљен случајем Милошевић, сматрао сам то мешањем у процедуру и био веома забринут због притисака на колеге. Ако не постоји транспарентност у време покретања поступака, и ако се касније не дозволи историчарима и писцима да добију увид у све податке, оставља се простор људима, попут тужиоца у Нирнбершком процесу, да кажу да је политика суда погрешна, а то је само корак до оптужби да је суд подложен утицајима споља. Можда је Харадинај оптужен што је био премијер, а тим је био важан његов скалп, можда зато што је Дел Понтеова била под притиском Београда или имала неки договор да у замену за оптужницу добије Младића или слично? Можда је настојала да обезбеди да се представници свих сукобљених страна нађу на оптуженичкој клупи? Уколико је реч о последњем, може се заговарати да је то поштовања вредан став. Но, он је поштовања вредан само ако се призна да је могуће, због неприступачности доказима, подићи оптужницу само против косовских Албанаца нижег ранга. (НОТ цлеар ин БЦС, док је у случају Срба, могуће подићи оптужнице и на много вишем нивоу.) Политика дизања оптужница мора да буде јасно дефинисана и транспарентна. У сваком случају, писање оптужница без доказа остаје недопустиво у правној пракси.

Лист “Политика” недавно је објавио статистику о суђењима у Хагу и пред судовима за ратне злочине у Србији, Босни и Хрватској: до сада су донете пресуде за 699 Срба и укупно 38 Бошњака, Хрвата и Албанаца. Осам Бошњака, 26 Хрвата и тројица Албанаца кажњени су са укупно 298 година затвора, а Срби са 1.000 година затвора. У тај број нису урачунате пресуде Србима оптуженим пред хрватским судовима, јер до тог податка није могуће доћи. Да ли је такав бројчани однос заиста одраз онога што се збивало у бившој Југославији и да ли такав приступ помаже националном помирењу?

- Прво питање се своди на то да ли су српски злочини три пута тежи од злочина свих осталих заједно? Одговор немам. Као правник ја бих почео од статистика о етничкој прерасподели жртава. Демографски подаци о жртвама одраз су пропорционалности кривнице. Нисам стручан ни да одговорим да ли суд у Хагу може да помогне у помирењу у овој историјској фази. Мислим да има доказа у прилог тези да је то могуће. С друге стране, каква год била актуелна политика о помирењу у земљама наследницама бивше Југославије, суђења пред Трибуналом ће оставити архивску грађу коју ће морати да узму у обзир сви у региону. Има доста материјала који указује да је питање о доприносу суда помирењу за сада без одговора. У том незавидном положају суда, може се сматрати да обиље доказа и пресуда против припадника једне националне групе може да постане фактор који ће временом чак додатно отежати помирење.

Водили сте процес највишег ранга – против Милошевића. Какви су били лични разлози да се тога латите?

- Кад су ми то понудили, понуда је био сувише занимљива да бих одбио. Мој први сусрет са судом је био 1998. када је Луиз Арбур тражила тужиоца за случај Кордић, који је требало да траје годину, највише две. Занимљив случај на којем се први пут судило за политичку одговорност, и који није привукао превише публицитета, али ме је много научио о раду Трибунала. Уследио је и случај Јелишић. Тако сам стекао знање и искуство и када је дошло до Милошевића, ја сам био један од малобројних адвоката с таквим искуством.

Пред вама је било обиље извора за потенцијалне доказе. На који начин сте вршили њихов одабир? Да ли сте се ослањали на владе?

- Покушаћу да обелоданим читав историјат тог суђења у књизи коју ћу, надам се, написати. Извори за доказе су заиста скоро непребројни. Већ смо имали изјаве сведока. Ту је низ стручњака, које или проналазите или се нуде сами. Ту су и људи из међународне заједнице који су спремни да попуне празнине у сазнањима о току Милошевићевих година на власти. Лорд Ешдаун и генерали Науман и Весли Кларк су сведочили о каснијем периоду Милошевићеве владавине. Нисмо, на пример, позвали лорда Карингтона да сведочи о раним годинама, већ смо се превасходно ослањали на инсајдере попут Бориса Јовића, који је морао да се држи података које је изнео у књизи, свиђало му се то или не. Међутим, за тужиоца је неупоредиво важније да располаже документима. Управо је то омогућило тужиоцима у Нирнбергу да процесе окончају за девет месеци. Иако смо неке документе имали, утрошили смо много времена на прибављање других. Под документима подразумевам и видео-снимке. У процесу

против Милошевића три најбоља доказа била су видео у којем се види како управо он установљава “црвене беретке” у пролеће 1991. када није било места за успостављање паравојних снага. Ту је и материјал из архива Врховног савета одбране, који покривају период од седам година. Иако непотпуни, они откривају речи и реченице које су размењивали он, Лилић, Перишић и остали на састанцима. Који су речник користили о активностима српских снага ван Србије. Трећи најјачи доказ, који на крају то званично није био, јесте видео-снимак убистава која су починили Шкорпиони. Овај видео-снимак није ушао у доказни материјал, али је имао великог утицаја на јавно мњење. Мали део, који сам ја приказао, и много већи, који је приказао Б92.

Тај снимак, међутим, не доказује Милошевићеву умешаност у те догађаје.

- Тај снимак то није показао. Али поспратни докази су показали да су Шкорпиони били у саставу српског МУП-а. Као доказни материјал смо предочили документ који је ушао у доказни материјал по којем се види да су те јединице постојале и за време рата на Косову и да су и тада чиниле сличне злочине као део резервног састава антитерористичких јединица (САЈ) МУП-а Србије. За наставак извођења доказа о надређености требало би даље пратити на суђењу Јовици Станишићу.

Да ли сте Милошевића сматрали достојним противником у доказном поступку?

- Он је намерно био уздржан. Носио је маску пред судом испод које се ништа није могло наслутити. Наравно, није настојао да оствари никакав људски контакт са мном, нити ја са њим. Са ентузијазмом се латио правничког посла. Волео је да унакрсно испитује сведоке. Био је приметно немилосрдан према сведоцима нижег – не могу да употребим реч класа, јер она није применљива на српско друштво – али нижег друштвеног и имовинског слоја. Понекад сам морао да интервенишем. Показивао је приметно поштовање према личностима од ауторитета, чак и када су давале исказе који су му наносили огромну штету. Такав је био према генералу Науману иако је то сведочење могло да му уништи одбрану. Да ли ми је био достојан противник? Био је очајан адвокат одбране. Доносио је погрешне одлуке. Није требало да унакрсно испитује ниједног сведока о почињеним злочинима, требало је да пусти да то уђе у записник, а нас да примора да се сконцентришемо на доказе који су директно њега повезивали са тим злочинима. То би нам умногоме отежало живот. Даље, требало је да употреби оружје за које смо сви знали да га поседује – шарм. Требало је да буде шармантан, а не агресиван. Можда би се изненадио какав би то утисак оставило на судије.

Милошевић је преминуо пре него је суђење окончано. Да ли мислите да сте успешно доказали сваку од тачака оптужнице?

- Ви, наравно, већ знате мој одговор и ја вас нећу разочарати. Умро је као невин, јер није изнео све аргументе и доказе, нити позвао све сведоке. Умро је невин, јер поступак није био у тој фази у којој би било утврђено да су наводи оптужнице доказани. Међутим, осим тачака оптужнице од којих смо сами одустали, јер нисмо имали времена за изношење доказа, све тачке које су пријатељи суда желели да избаце, прошле су испит судског већа након завршетка извођења доказа од стране Тужилаштва. То наравно не

значи да су сви ти наводи оптужнице били и доказани. Што се тужилаштва тиче, скоро сви докази које је Милошевић изнео и који су изнети после мишљења судског већа о поступку тужилаштва, ишли су у прилог тврдњама тужилаштва, јер је он позвао погрешне сведоке. Мада смо можда у том погледу били превелики оптимисти, јер не сумњам да је било делова Милошевићеве одбране које су судије сматрале уверљивим и веродостојним.

Милошевић је располагао невероватном количином података.

- Апсолутно.

Приликом унакрсног испитивања сведока, детаљно је описивао пределе које очигледно никада није посетио. Ко му је помагао? То је за многе мистерија, али недвосмислено се стицао утисак да он, који се брани сам, има више података него цела машинерија која му суди.

- Подаци, који су, чини ми се, потицали од Службе државне безбедности о члановима ОВК, били су му веома корисни, а прилично узнемирујући за неке од првих сведока косовских Албанаца, који су били запрепашћени. Не знамо одакле му ти подаци. Претпостављамо да је у неком тренутку успео да прибави огроман број досијеа СДБ-а. На основу стенограма са састанака Врховног савета одбране из времена пре косовске кризе, види се колико је добро био информисан. Загонетка је да ли је он водио сопствене белешке догађаја. Шеф његовог кабинета, Горан Милиновић, по мојим сазнањима, био је под истрагом због сумње да је уништио део Милошевићевог архива. Наравно, добијао је материјале од својих пријатеља, адвоката и следбеника и на то је имао право. А ту је још један доказ како у пракси функционише Трибунал. Ако је тужилаштву био неопходан неки документ из Србије, морали смо да прођемо процедуру, која се увек одуговлачила и злоупотребљавала. Милошевић је контактирао са њему наклоњеним и брзо је долазио до докумената. То је било нарочито приметно у раду комисије Војске Југославије за сарадњу са Хашким судом. Они су активно припремали документе за Милошевићеву одбрану. То тело је било у саставу Војске Југославије од 2001. до 2003, а на крају је распуштено због корупције. То је тада учинио Борис Тадић као нови министар одбране. Међутим, досијеи и материјал који је скупило или чак само направило остао је и користили су га сведоци одбране из редова војске, попут генерала Божидара Делића.

Када је Милошевић преминуо, да ли сте се осећали фрустрираним што никада нећете моћи да окончате процес или сте осетили олакшање?

- Можда обе ствари помало (смех).

Рекли сте да Међународни суд за злочине на подручју бивше Југославије није створен да би успео. Да ли мислите да ће рад, ипак, успешно завршити?

- Како да не. Када се прашина слегне, посебно она која се дигла као последица недавно несрећно објављених књига, мислим да ће остати непроцењива заоставштина

докумената, забележака и сведочења, па у извесној мери и оцена које су о самом суду изнели појединци говорећи о појединим случајевима. Тако нешто иначе не би остало доступно. Тај архив ће поставити границе преко којих мит једноставно неће моћи. Потешкоћу представља обимност материјала, али он је заведен и знамо где је. Када сте ме раније питали о томе како сам вршио селекцију из обиља расположивог доказног материјала, пропустио сам да кажем – увек сам био свестан колико је тешко особи која не говори језик и не познаје историју, друштвене прилике или војну традицију неке области да води случај попут оног против Милошевића. Зато сам, када год сам могао, ишао у Београд и учио од тамошњих људи, поготову у време суђења Милошевићу, током викенда. То је можда најзанимљивији, али за мене и највише исцрпљујући део посла, јер није лако сваки викенд проводити у дугим разговорима са стручњацима, људима из невладиних организација, економистима или бившим политичарима и то често од девет ујутру до шест-седам увече. Морам да признам да сам у Београду уживао. Увек бих дан завршавао одласком у оперу, на балет или на неки концерт, а обилазио сам и музеје. Веома је интересантно да је Трибунал покушао да ме у томе спречи. Нису желели да остварим било какав културолошки контакт са Србијом.

Да ли су дали какво образложење?

- Речено ми је да је реч о безбедности, али не мислим да је то и био разлог.

Шта мислите да је био разлог?

- Један од проблема Трибунала, а посебно тужилаштва, јесте што је то конгломерат људи из свих делова света, који немају ништа заједничко, па чак ни заједнички језик у буквалном смислу, као ни било какво знање о бившој Југославији. Такав састав је одраз дубиозног уверења да правду могу да деле судије који су као празан лист папира. То је сматрано најсигурнијим. Не мислим да је то донело и најсигурније резултате. Међутим, такав став је ушао у сваку пору суда. Суд није имао интелектуалну жилу куцавицу. Нисам стекао утисак да су људи имали икакву спознају, а поготово не дубља сазнања о коренима сукоба или о историји Балкана. Увек сам сматрао да је то несрећан сплет околности.

На самом почетку суђења Милошевићу одговарали сте на питања слушалаца и гледалаца Би-Би-Сија...

- О, да.

Један вас је питао да ли бисте спокојно гледали утакмицу Француске и Енглеске а да је судија Француз. Ви, Британац, тужилац у поступку против Милошевића у којем је један од судија Британац Меј, који је у међувремену преминуо. Да ли је суд икада узимао у обзир какав утисак оставља чињеница да су човеку, који је био у рату са Британијом, тужилац и судија Британци, и да то неминовно подсећа на Нирнбершки или Токијски процес?

- Британија у сукобима на Балкану ни у ком смислу није земља победница, али јасно ми

је на шта мислите. Такве ствари нису довољно узимане у обзир. Можда сам грешио, али сам често осећао да је прилично дрско то што радимо. То ме, ипак, није спречило да желим да будем укључен. Зато сам сматрао да ту дрскост могу да ублажим поштовањем за све што нисам знао. Када разговарам са студентима, нарочито у иностранству, питам их шта би помислили као Американци у ХХИИ веку, после отцепљења Калифорније, чему претходи грађански рат, после геноцида, да главно политичко тело у свету са седиштем у Ирану пошаље стручњаке за шеријатско право да суде учесницима и вођама сукоба и то – на страном језику. Ту игру можемо да поновимо на примеру Енглеске, Шкотске и Велса. То се не сме губити из вида. Са друге стране, неки пријатељи на Балкану кажу ми да сам превише цивилизован и да прелазим преко чињеница да је све на Балкану било зрело за промену – економија, политички систем, и да би очекивати да се Балкан сам носи са тим ратовима и последицама био превелики залог. Супротно мојим либералним осећањима, део балканске јавности је баш поздравео нашу наметљивост. Ми о свему читамо у књигама, нисмо то прошли и без таквог искуства морамо да будемо истински опрезни када судимо о другима.

Седите на Темплу, центру правничке активности Лондона највишег ранга. Како вам из перспективе овим старих зграда окружених зеленилом, недалеко од суда и Темзе, делује хашко искуство?

- Када сте у Хагу, Енглеска вам делује као земља Лилипутанаца који су закупљени небитним стварима. Важност Међународног суда вам мења погледе на ствари и дајете себи на значају. Када се вратите, великом брзином увиђате колико је пријатно бити ту где су правници интелигентни и часни и где не морате да трошите време на непотребна и непријатна унутарканцеларијска политичка трвења.

А да ли вас Лилипутанци препознају као човека који је водио процес против Милошевића или само као адвоката Најса?

- Колеге то углавном знају, али не и остали свет. За адвоката је најинтересантнији и најважнији сваки нови случај који следи.

Интервју водила **Ивана Милорадовић** (НИН)